

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1876

Δς.

Απαραίτητα δώρα

Μίμησις. Συζυγικός Διάλογος

Εικονογραφημένη Εστία, Αθήνα

τμ. 29, τχ. 1 (1890), σ. 12

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μάλιστα τὸ τελευταῖον! Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀνακατάνεται τὸ στομάχι μου. Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ, γυναῖκα, ἀπὸ τέτοια τραπέζια ἡμπορεῖ κανένας νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ μὲ μικρότερον δῶρον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐνὰ δακτυλίδι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλιν τοὺς πληρώνομεν διπλὰ τὸ φαγὶ ποῦ ἐφάγαμεν. Ἐνὰ φθηνότερον πράγμα.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τότε μία ὀμπρέλλα φθάνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια! θαρρῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔχουν καὶ ἀρκεταὶς ὀμπρέλλαις εἰς τὸ σπίτι. Εἰς τὸ τελευταῖον τραπέζι....

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐκεῖνο τὸ βρωμοτραπέζον, ποῦ μᾶς ἐτάξαν ὅλο χορταρικὰ σὰν νὰ ἤμεθα κατσικάις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ ἓνα κρέας ποῦ ἦτον σὰν μεντζεσόλα... Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἔβρεχε ὅταν ἦτον νὰ φύγωμεν καὶ οὔτε ἔστειλαν νὰ μᾶς φέρουν ἀμάξι, οὔτε κἂν μᾶς ἔδωκαν ὀμπρέλλαις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ἐχάλασα τὸ πράσινό μου φόρεμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Κ' ἐγὼ τὸ 'ψηλό μου καπέλλο.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ δώσωμεν τώρα καὶ τριάντα δραχμὰς νὰ τῆς πάρωμε ὀμπρέλλαν τῆς κυρίας. Πολὺ τῆς πᾶει κἄτι φθηνότερον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄ, εὐρῆκα! μία τούρτα εἶνε ἀρκετή.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ μὲ τί δόντια νὰ τὴν φάγῃ ἡ κακομοῖρα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐνὰ μπουκέτο λοιπόν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μοῦτρα γιὰ ἄνθη. Τρυφερά ὑπαρξίς, βλέπεις, ποῦ πιάνεται καθὲς ἡμέρα μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί; δὲν ζοῦν καλά;

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τὸν σκύλον μὲ τὴν γάτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ θὰ τῆς στείλωμεν καὶ δώρον γιὰ νὰ φανῇ πῶς τάχα εἴμεθα μὲ τὸ μέρος τῆς; Ὁχι, ποτέ. Στείλε τὰ ἐπισκεπτήριά μας εἰς ἓνα φακέλλον καὶ φθάνουν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μὰ τὸ ξεχάσαμεν πῶς πέρυσιν μοῦ εἶχαν στείλῃ ἓνα ὠραῖον χαλάκι· ἴσως μοῦ στείλουν καὶ φέτος τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ πρέπει νὰ σου στείλουν γιὰ νὰ μᾶς ξεπληρώσουν τὴν χάριν ποῦ τοὺς κάμνομεν νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὰ τραπέζια των.

Δε

[Μίμησις]

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

ΣΥΖΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια, δὲν εἶνε εὐχάριστον, ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν καὶ τρεῖς φορές εἰς τὸ σπίτι των.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐχομεν τὴν ὑποχρέωσιν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλέως θὰ μᾶς πάρουν διὰ παρκασίτους. Πρέπει λοιπὸν κἄτι νὰ χαρίσωμεν τῆς κυρίας.

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αἶ, ξεύρω κ' ἐγώ; ἐσύ νὰ εὗρης τίποτε κατὰλληλον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Κανένα κόσμημα... ἓνα βραχιόλι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δηλαδὴ τὸ ὀλιγώτερον διακοσίων δραχμῶν ἱστορία· τῆς εἶνε πολὺ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τί νὰ γείνη; ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ τρεῖς φορές 'ς τὸ σπίτι τῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τοῦλάχιστον νὰ ἦσαν τῆς προκοπῆς τὰ γεύματα!

Η ΚΥΡΙΑ. — Ματι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ τὴν μαγειρική τῆς καὶ τὴν νοικοκυροσύνη τῆς!

